

DEBRA ELIZA MANE
&
OLIVIA HILL

Sweet home
Carolina

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440325

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteurs: Debra Eliza Mane & Olivia Hill

Tekstredactie: Jen Minkman & Annelieke Heppenhuis

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

‘Kom op, jongens.’ April schudde met een hand vol hondenriemen. ‘We gaan naar opa en oma.’

Twee dolblij honden schoten omhoog vanuit verschillende hoeken van het kleine appartement waarin April al tien jaar woonde. Het was geen ideale situatie voor iemand die twee honden had, maar het werkte. Soort van. Daarom nam ze hen elke ochtend mee naar het landgoed van haar opa en oma. Het was slechts veertig minuten rijden, alvorens ze in een hele andere wereld terechtkwam. Een wereld vol vrijheid en frisse lucht. Alles waar ze mee opgegroeid was en ze hier in de stad zo miste.

Terwijl ze de riemen aan de halsbanden van haar beste vrienden haakte, waande ze zich terug in goede, oude tijden. Goh, wat was het toch altijd heerlijk geweest bij opa en oma. Elke morgen wakker worden door het gekakel van de kippen, het gehinnik van Sayro, het gitzwarte trekpaard, en de zon die haar kamer verwarmde. Nu moest de zon eerst over de hoge gebouwen heen klimmen voor ze maar een klein straaltje in haar huis kreeg.

‘Ooit,’ zuchtte ze. Ja, ooit zou ze teruggaan naar het platteland. Maar tot die tijd moest ze hard werken om daarvoor te sparen.

Roxy, haar blonde labrador, bracht haar weer terug naar de realiteit door luid blaffend tegen haar aan te springen.

April aaide het dier over haar kop en duwde haar terug op de grond. ‘We gaan al.’

Twee kwispelende staarten gingen haar voor over de smalle trappen van het appartementencomplex. De lift was nog altijd kapot. April kon zich niet eens meer herinneren wanneer ze dat ding voor het laatst gebruikt had. Ze woonde hier al tien jaar en de enige herinnering die ze aan de lift had was die van haar en een veel te grote bank, die ze uiteindelijk alsnog de trappen opgesleurd had omdat hij niet in de lift paste.

Bah, wat had ze het gehaat om hiernaartoe te verhuizen. Het was nooit haar wens geweest om in de stad te gaan wonen, maar toen ze abrupt uit moest vliegen had ze weinig keus gehad. De eerste jaren kwam het wel makkelijk uit, omdat ze slechts vier straten bij de McDonald’s vandaan woonde, waar ze zes dagen in de week slappe hamburgers bakte. Gelukkig hoefde ze daar nu nooit meer naar binnen. Ondanks dat

het jaren geleden was dat ze daar was gestopt met werken, zweerde ze dat ze de geur van fri-tuurvet nog altijd rook. Het stond vast in haar neusholten gebrand.

April trok haar sleutelbos uit haar zak en drukte op het knopje van de autosleutel. Een oude bestelbus piepte zwak en slechts een van de twee achterlichten knipperde. Het was geen luxe, maar het werkte, net als haar appartement. Ze opende de schuifdeur aan de zijkant van de wagen en liet haar honden naar binnen springen. De veel te dikke Schotse collie Summer had een kontje nodig en humde humeurig toen ze naar binnen geduwd werd. ‘Je moet eens een beetje harder rennen.’ April lachte en klopte het dier op haar achterste.

Ze schoof de deur dicht toen de dieren plaatsgenomen hadden op hun kleedje, liep om de wagen heen en stapte toen zelf in.

‘Tijd om de rest op te halen.’ Ze stak de sleutel in het contact en keek even naar zichzelf in de achteruitkijkspiegel. Twee lichtgroene ogen keken naar haar terug. Haar blanke huid zag grijs en haar sproetjes waren zo goed als verdwenen. De stad deed haar geen goed. Zelfs de paar uur zon die ze oppikte bij opa en oma konden haar niet meer terugveranderen in de

frisse *ginger* die ze altijd geweest was.

Haar koperkleurige haren leken zelfs hun kleur te verliezen en dat kwam niet omdat ze grijs werd. Toch?

Ze boog zich dichter naar de spiegel en woelde met haar vingers door haren. Nee, nog niet grijs, gelukkig. Ze zuchtte en liet zich terug in haar stoel zakken. Vijfendertig was ze; nog even en ze was over de datum. Ze zou ongetrouwd en alleen overblijven omdat alle mannen van haar leeftijd al bezet waren, of na een scheiding voor een tweede ronde gingen met een jonger exemplaar. Gelukkig had ze haar honden. Die gaven er niet om dat ze als oud, muffig rozijntje zou eindigen.

Austin Keaton trok zijn stropdas recht en keurde zichzelf in de spiegel. Zijn ravenzwarte haar blonk door alle haarlak die hij erin gespoten had en zijn hazelnootbruine ogen keken vrolijk en opgewekt naar hem terug.

Hij poetste een pluusje van de mouw van zijn colbert en rechtte zijn rug. Hij was zijn eigen visitekaartje, alles aan hem moest smetteloos zijn. ‘*Sleek.*’ Hij wees naar zichzelf en liet een flinke glimlach zien.

Tevreden draaide hij weg van de spiegel en pakte zijn aktekoffer van de grond. Vandaag zou weer een mooie dag worden. Hij had een grote klant aan de haak geslagen. Een ranch net buiten de stad moest verkocht worden en drie keer raden wie die verkoop mocht regelen. ‘Austin Keaton van Keaton Makelaars!’ Hij opende zijn voordeur met een grote grijns op zijn gezicht en stapte de hal in van het appartementencomplex waar hij woonde.

Hij deed een klein dansje alvorens hij op de knop van de lift drukte en rechtte toen zijn rug weer. ‘Niet te enthousiast worden, Austin,’ mompelde hij in zichzelf. ‘De ranch is nog niet verkocht.’

Toch kon dat zijn pret niet drukken. Eindelijk zou hij een groter bedrag binnensleuren dan zijn neef Keith. Eindelijk zou hij Keith bewijzen dat hij er goed aan had gedaan hem partner te maken in het bloeiende bedrijf dat Keith van zijn vader overgenomen had.

De liftdeuren openden zich en Austin stapte de kleine ruimte in. Hij knikte vriendelijk naar mevrouw Yen van twee verdiepingen hoger en drukte op het knopje omlaag.

‘Wat zie je er toch altijd keurig uit.’ De kleine vrouw glimlachte naar hem. ‘Was mijn kleinzoon maar zo netjes.’

Austin kon het niet helpen dat de grijns nog steeds op zijn gezicht stond en hij klemde zijn beide handen om het handvat van de aktekoffer. ‘Ik ben niets vergeleken met uw schoonheid.’ Hij gaf de vrouw een knipoog. Ze had wel gelijk, haar kleinzoon liep erbij als een sloeber in kleding die zes maten te groot waren. Dat was “Japanse streetstyle”, had hij ooit gezegd. Dat was “hip”. Maar wat wist Austin er ook van? Hij tikte zelf al bijna de veertig aan, de kleinzoon van mevrouw Yen was pas twintig.

Een kleine hand klemde zich om zijn onderarm. ‘Wat ben je toch een charmeur.’ De bleke wangen van de oude vrouw kleurden rood. ‘Kun

je me even helpen?’ Mevrouw Yen knikte naar de deuren die zich voor hen openden. Ondanks dat hij haast had, legde hij zijn vrije hand op de hare en begeleidde hij haar de lift uit, opende hij de brievenbus voor haar en pakte hij haar post eruit. ‘Zo te zien heeft u weer een brief uit Japan.’ Hij stopte de brieven, waarvan een van de enveloppen zo vol met postzegels zat dat hij wel van haar familie in Japan moest komen, in haar hand en hielp haar weer terug de lift in, die gelukkig nog door niemand anders opgeroepen was.

‘Dankjewel, je bent de beste.’ De deuren slo-ten en mevrouw Yen schoot terug naar de acht-ste verdieping. Het was zo’n lief mens, hij kon haar nooit iets weigeren.

De beste was hij echter nog niet; die plek was nog altijd voor zijn neef Keith. Oh, hij kon niet wachten hem van die plek te schoppen met de verkoop van de ranch.

April parkeerde haar wagen halverwege de stoep en snelde naar de voordeur van nummer 567. Yoshi wachtte op haar, net zoals alle vier de andere honden die ze al opgepikt had, hadden gedaan. Nadat ze gestopt was met werken bij de McDonald's had ze haar droom waargemaakt, of in elk geval een deel ervan. Een eigen hondenuitlaatservice. Het tweede deel van haar droom zou een grotere bus zijn, waarin ze een trimsalon kon bouwen, en het derde deel was terug naar opa en oma verhuizen. Helaas namen al haar plannen babystapjes. Het ging vast nog jaren duren eer ze hier weg kon.

Yoshi, een kleine terriër, sprong enthousiast tegen haar benen op en liet zich gewillig meenemen naar de bus. Alle honden die ze elke dag meenam naar het landgoed van opa en oma zaten hele dagen alleen thuis, omdat hun baasjes druk aan het werk waren. Daarom had April nooit haast om weer terug naar huis te gaan. Ze gunde de dieren de vrijheid en het plezier van het buiten zijn. Ondanks dat ze zwaar onderbetaald kreeg voor de extra tijd die ze in de dieren stak, genoot ze er elke dag van.